

S Tali. Je teď zase svá a do všeho hází tzv. vidle.

Což se přiznám, že je fakt unavující a otravný. Tím, že mi nesedí styl, jakým s ní člověk musí pak jednat, je to opravdu jako v takovou dobu docela pitomý. A i pro Rumouška. Tak ale to víme, to nepíšu nic nového. To já jen tak, že už je to zase tady, takový povzdechnutí.

Ale jsou dny lepší a jsou dny horší. A tenhle vejlet do Kyšic patřil mezi ty první. Snažím se tyhle výlety si užít, co to jde, protože už to dlouho nebude trvat a s nástupem opravdového podzimu se nám ten čas zkrátí natolik, že už to tam za světla stíhat nebudeme. A to se mi bude hodně ale stejskat. I proto, že s Tali je v lese lepší pořízení, než na těch našich polích, loukách. Asi aby si mě udobřila za ty předchozí dny, a nebo spíš pod tíhou argumentů, kdy je k ní přistupováno, stroze a povelově, žádný domlouvání se apod. se od začátku chovala jako normální pes. Vystoupila z kufru, nikam nemířila, čekala až se vyrazí a pak šla spořádaně se mnou a s Rumíčkem. Jen ji člověk musel čas od času připomínat, že se má držet u nás.

Došli jsme do lesa a já vytáhla Rumouškovi balonek, o který si řekl. Říkala jsem si, že se budu věnovat hlavně jemu, Tali nechám být, stejně s ní není moc domluva, a budu chtít jen základní poslušnost. No jenže jak sice dělá, že ji nic nezajímá, tak jí eeevidentně vůbec"nezajímalo" , že Rumíček dostal balonek. Asi proto, že jí to vůůůůbec nezajímalo, se nařítla a "Taky ci!" . Skákala tam jak velkej flekatej hopík. "Tak jo!" a dala jsem ale balonek páníčkovi, ať se taky snaží, ať mám prostor pro Rumouška. Enemže to jí bavilo chvíli a než jsme došli dolů k vodě už jsem musela házet i jí. Oba se pak nařítli do vodičky a jako vždycky - Tali šla sčítat živočichy na březích a brodit se a Rumíček ulehl a chtěl být obdivován. Pochopitelně, že byl a pochopitelně, že jsem zase dala do hry balonky, které jsem si před tím vzala. Lítal se, běhalo se vodičkou a najednou koukám, že psů je jako víc ☐ . Přidružil se k nám krásnej anglickej svetr, eeee, setr ☐ . Tak se psiska podružili, pozdravili se i s druhým pesanem, co ho měl páníček na vodítku a pak se šlo dál. Oproti pátečnímu venčení, kdy jsme sem před odjezdem na svatbu ohařiska taky vytáhli, to byla pohodička. Tali si asi ucpávky uší zapomněla doma ☐

Když jsme došli k mostku u koní, vracel se pán se setrem zase zpátky a koukala jsem, že si druhého pesana připínal na vodítko. Ptala jsem se, zda si mám naše psy odvolat a on říkal, že feňule prostě občas štěká, tak abychom se nebáli. Ujistila jsem ho, že se nebojíme a naši

psi jsou v pohodě i když je na ně štěkáno. Tak se pak družili nějakou dobu vesele fšící čtyři. A nikdo neštěkal. Došli jsme k dalšímu mostku a tam se vždycky řadí zase ve vodičce. A nebo se běhá do stráně nad ní. Případně taky ze stráně □ . To když si tam pouštíte balonek. Mno a zatímco Rumíček si balonek pouští organizovaně a zásadně inteligentně. Tak Tali se to tentokrát podařilo taky, poslat si míček dolů, ale rozhodně to nebyl úmysl - přes to, že jí to postupně učíme taky, aby pochopila, že si takhle může hrát i sama. No a letěla pak za balonem takovým způsobem, že si málem zlámala haxny. Ona se neumí pohybovat normálně, prostě. Stejným způsobem pak spadla o kus dál, kde je poslední vstup do vody. Je tam strmý břeh, zná to tam a přes to, tam ve svém svatým nadšení hodila s prominutím tlamu. To jí krapítek rozhodilo a snad až našťvalo na balonek, za kterým tam hópla. A nechala ho na písčitém mělčině. Eeešče, že já mám toho Rumouška mého zlatýho. Poprosila jsem ho, aby pro balonek došel teda on. Je to přešikovnej pán, takže balonek našel a donesl mi ho. Pak už jsme se pohybovali čistě jen na cestě. Jak jsme se blížili ke kočičímu domku, Tali nenápadně začala zrychlovat. Já ovšem nejsem včerejší, takže jsem jí měla v merku a zrychlila jsem beze slov taky. Otočila se na mě a "Jee, ahá, ty se koukáš, tak to nic!" šlapala dál ukázkově po cestě k Netopejrovi.

Tam dneska neměli gulášek z prasátka nebo jelena, tak jsme pokračovali plynule dál a v kopci jsem dala do hry zase balonky a zase tak trochu cvičně. Tohle jí opravdu baví. Házím jí - stejně jako Rumíčkoví - balonek i na kraj lesa a chci po ní, aby ho tam hledala a nosila zpět. Brtník ji tam nepouští, podle něj by se měla pohybovat čistě jen po cestě. Nějak zapomíná, že si pořídil ohaře, kterej má nos a lovecký vlohý, takže je potřebuje naplňovat. A když nechceme, aby si je naplňovala po svém, musíme jí nabídnout alternativu. Takže třeba i nějaký to složitější hledání, kdy jí balonek schovám pod kořeny stromů, do pařezů, pod listí. Nebo, že jsou ve hře balonky dva a s Rumíčkem se střídají. Těším se, až bude napadaný listí, nebo sníh a já jim to budu různě schovávat. Vystoupali jsme nahoru, já si vyžádala balonky a jen tak se pěkně šlo. A opravdu se šlo pěkně. Na borový mýtince se Tali nikam nehnila a zkoumala si okraje tak, jak to má být. A v posledním úseku lesa už se i motala kolem mně a dožadovala se odměn za to, jak je vzorovaná. Mno jo, vzorovaná, vzorovaná, ale na jak dlouho? □ □